

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: D. T., narozena X,
bytem X,
zastoupena JUDr. Tomášem Bělinou, advokátem,
sídlem Pobřežní 370/4, 186 00 Praha 8,

proti

žalovanému: Generální ředitel Generálního finančního ředitelství,
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č. j. 2243/19/7400-40186-050821,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 7. 2020, č. j. 15 Ad 6/2019-70.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č. j. 2243/19/7400-40186-050821, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele Finančního úřadu pro Ústecký Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kraj (dále jen „ředitel finančního úřadu“) ze dne 5. 11. 2018, č. j. 77522/18/7425-20290-505839. Tímto rozhodnutím ředitel finančního úřadu vyslovil, že služební poměr žalobkyně podle § 72 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 72 odst. 4 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 28. 2. 2019 (dále jen „zákon o státní službě“) končí uplynutím šedesáti dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí, neboť žalobkyně přestala splňovat předpoklad zdravotní způsobilosti potřebný k výkonu služby podle § 25 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 34 odst. 1 zákona o státní službě a tento předpoklad by nesplňovala na žádném služebním místě. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval odvolací námitkou upozorňující na pochybení ředitele finančního úřadu spočívající v tom, že institut postavení mimo službu z organizačních důvodů je upraven v § 62 zákona o státní službě, nikoli v § 61 odst. 2 písm. a) tohoto zákona. Žalovaný se podle žalobkyně nevypořádal také s odvolací námitkou napadající právní konstrukci ředitele finančního úřadu, který obešel zákonný postup podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě [*žalobkyně sice uváděla § 62 odst. 1 písm. a), nicméně toto ustanovení se na písmena nečlení, pozn. soudu*] s argumentem, že žalobkyni nebylo možno převést na jiné služební místo. Žalovaný podle žalobkyně pouze doplnil argumentaci ředitele finančního úřadu o závěr č. 16 ze zasedání poradního sboru náměstka ministra vnitra pro státní službu k zákonu o státní službě konaného dne 8. 9. 2017 ke skončení služebního poměru (dále jen „závěr č. 16“). Žalobkyně konstatovala nezákonnost a neaplikovatelnost závěru č. 16, který je podle ní v rozporu s interním normativním aktem vyšší právní síly – s Metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016 ze dne 7. 3. 2016, jímž se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru, (dále jen „metodický pokyn“). Žalobkyně dále citovala čl. 40 a čl. 41 metodického pokynu a § 61 odst. 3 zákona o státní službě. Podotkla, že přílohou č. 9 k metodickému pokynu je vzor rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 zákona o státní službě. Ze zmíněného metodického pokynu podle žalobkyně vyplývá, že její zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů bylo umožněno interním normativním aktem, a to zejména přílohou č. 9 a čl. 40 a 41 metodického pokynu, který žalovaný záměrně a účelově opomenul, a postupoval tak v rozporu se sjednocenou správní praxí. Žalobkyně poznamenala, že bylo povinností žalovaného posoudit soulad zmíněných interních předpisů a jejich soulad se zákonem o státní službě. Postup žalovaného označila žalobkyně za diskriminační a účelově „*atrahující*“ od smyslu zákonného postupu podle § 61 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 zákona o státní službě.
3. Podle žalobkyně se žalovaný dostatečně nevypořádal s její námitkou nesprávného hodnocení listinného důkazu označeného jako doplnění lékařského posudku ze dne 24. 9. 2018. Žalovaný totiž jen zopakoval názory ředitele finančního úřadu a nesprávně zhodnotil, že z tohoto listinného důkazu vyplývá pouze to, že žalobkyně ztratila ze zdravotních důvodů dlouhodobě způsobilost k výkonu služebního místa. Zdůraznila, že je pro ni stěžejní věta z doplněného závěru lékařského posudku, že tento zdravotní stav trvá déle než jeden rok a lze předpokládat, že bude trvat i nadále. Podle komentáře prof. JUDr. Miroslava Běliny, CSc., k § 61 zákona o státní službě totiž platí, že služební orgán je povinen převést státního zaměstnance na jiné služební místo, pouze pokud lékařský posudek stanoví dlouhodobé pozbytí způsobilosti vykonávat dosavadní službu z důvodu zdravotního stavu, který musí trvat déle než jeden rok. Žalobkyně měla za to, že tento Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

komentář vyjadřuje přímou povinnost převést zaměstnance na jiné služební místo pro případ dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti, ovšem pouze v případě, že lékařský posudek konstatuje, že tento zdravotní stav bude trvat déle než jeden rok. Žalobkyně konstatovala, že tato podmínka u ní byla splněna, a trvala na tom, že pokud došlo k pozbytí zdravotní způsobilosti dlouhodobého charakteru podle § 61 odst. 3 zákona o státní službě, měl být dodržen zákonný postup v podobě jejího převedení na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) zákona o státní službě a řízení o ukončení služebního poměru mělo být zahájeno až po uplynutí doby, po kterou měla být zařazena mimo výkon služby v souladu s § 62 zákona o státní službě.

4. Žalobkyně dále upozornila na nesprávný právní výklad žalovaného k možnosti aplikace soudních rozhodnutí, na která žalobkyně odkazovala v odvolání. Trvala na tom, že jediným možným vodítkem je právě dosavadní judikatura týkající se služebních poměrů příslušníků bezpečnostních sborů. Uzávěřela, že řízení o skončení služebního poměru mělo být zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. h) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami, poukázal na příslušné pasáže napadeného rozhodnutí a na jeho závěrech setrval. Uvedl, že v postupu ředitele finančního úřadu neshledal žádné prvky diskriminace a účelového využití zákona o státní službě. Ředitel finančního úřadu ve svém rozhodnutí podle žalovaného správně odkázal na příslušná ustanovení zákona o státní službě. Dodal, že ani případné nesprávné označení ustanovení, na které ředitel finančního úřadu odkazoval, by nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a správnost napadeného rozhodnutí. Absence detailní odpovědi na odvolací námitku žalobkyně, že ředitel finančního úřadu obešel zákonný postup podle § 62 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě, podle žalovaného nezpůsobuje nezákonnost či nepřezkoumatelnost. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 70/2008 žalovaný podotkl, že z celého smyslu napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak s jednotlivými odvolacími námitkami naložil.
6. K závěru č. 16 žalovaný uvedl, že se jedná o dokument, který slouží ke sjednocení praxe, nikoli o pramen práva. Trval na tom, že pokud nebylo možno žalobkyni zařadit mimo výkon služby z organizačních důvodů, postupoval ředitel finančního úřadu v souladu s právními předpisy a metodickým pokynem. Žalovaný se ostře ohradil proti názoru žalobkyně, že v komentáři k zákonu o státní službě je vyjádřena přímá povinnost služebního orgánu k převedení státního zaměstnance na jiné služební místo v případě dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Žalobkyně podle žalovaného pozbyla zdravotní způsobilost k výkonu služby s nejmenšími ergonomickými nároky na zdravotní stav, a proto by zdravotní způsobilost nesplňovala na žádném služebním místě. Doplnil, že podle lékařského posudku bude zdravotní stav žalobkyně trvat i nadále. K tomu odkázal na § 43 odst. 4 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“). Dodal, že obsah doplnění lékařského posudku nemohl ovlivnit rozhodnutí ředitele finančního úřadu. Žalobkyní zmiňovaná judikatura není podle žalovaného na předmětný případ aplikovatelná. Naopak odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci sp. zn. 59 A 111/2017 a rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci sp. zn. 65 Ad 19/2017, podle nichž pozbude-li zaměstnanec zdravotní způsobilost k výkonu služby v kategorii I. rizikovitosti práce,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neexistuje pro něj vhodné volné služební místo a jeho zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě postrádá smysl. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Repliky žalobkyně k vyjádření žalovaného

7. Žalobkyně v replice ze dne 27. 6. 2019 shrnula, že mezi ní a žalovaným zůstala spornou otázka, podle kterého ustanovení zákona o státní službě mělo dojít k ukončení jejího služebního poměru. Žalobkyně se domnívala, že místo § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě mělo dojít k ukončení jejího služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Trvala na tom, že pokud pozbyla zdravotní způsobilost podle § 61 odst. 3 zákona o státní službě, měl být dodržen zákonný postup v podobě převedení na jiné vhodné a volné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě s případným dalším postupem podle § 62 a § 72 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Žalovaný měl podle žalobkyně povinnost v napadeném rozhodnutí posoudit v dané době soulad metodického pokynu a závěru č. 16 se zákonem o státní službě, což však učinil až ve vyjádření k žalobě. K odkazu žalovaného na rozsudky krajských soudů žalobkyně uvedla, že jeden z nich byl vydán až po vydání napadeného rozhodnutí a jde o rozhodnutí soudů nižšího stupně, která nelze považovat za judikát vedoucí ke sjednocovací konstantní praxi soudů rozhodujících ve správním soudnictví.

Další vyjádření žalovaného

8. Ve vyjádření ze dne 8. 12. 2022 žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 254/2020-91 konstatoval, že žádná žalobní námitka neodůvodňuje vyhovění žalobě. Trval na tom, že v případě dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby na základě obecného onemocnění je ve vazbě na nemožnost zařadit na jiné vhodné volné služební místo jediným zákonem stanoveným a správným postupem skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě. Žalobkyně pozbyla zdravotní způsobilost k práci na PC a administrativním činnostem, což představuje nutný základ pro výkon činnosti referentů na všech úřadech, a proto podle žalovaného nebylo možné ji převést na jiné služební místo podle § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě. Žalovaný zdůraznil, že tento stav měl podle lékařského posudku trvat déle než 180 dnů, a proto postrádalo smysl zařazení žalobkyně mimo výkon služby podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě. Žalovaný k tomu odkázal na závěr č. 16. Podle žalovaného není přiléhavé vycházet z právní úpravy služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů a související judikatury, neboť se jedná o zcela odlišné právní úpravy se zcela jinak formulovanými závěry lékařských posudků. Závěrem žalovaný poznamenal, že proti rozhodnutí ředitele finančního úřadu ze dne 1. 10. 2020 o skončení služebního poměru žalobkyně, vydanému po zrušovacím rozsudku zdejšího soudu, se žalobkyně nijak nebránila, čímž konkludentně vyjádřila souhlas se skutkovými závěry a právním posouzením, jež byly obdobné jako v napadeném rozhodnutí.

Další podání žalobkyně

9. Žalobkyně ve svém podání ze dne 12. 12. 2022 nesouhlasila s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku č. j. 4 Ads 254/2020-91, který označila za přehnaně formalistický a nesprávný. Zdůraznila, že služební poměr s ní byl rozvázán nezákonně, neboť měla být převedena na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. a) a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 2 písm. a) zákona o státní službě s případným dalším postupem podle § 62 a § 72 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Vadnost závěrů žalovaného podle žalobkyně vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 6 Ads 277/2020, ze kterého žalobkyně dovodila, že její právní výklad je v souladu s předmětnou úpravou a jí citovanou judikaturou, neboť je třeba odlišovat předpoklad zdravotní způsobilosti pro výkon státní služby (obecně) a předpoklad zdravotní způsobilosti pro výkon dosavadní služby (na určitém služebním místě).

10. Nad rámec žaloby žalobkyně uvedla, že ředitel finančního úřadu ve svém rozhodnutí ze dne 5. 11. 2018 vycházel z toho, že žalobkyně dlouhodobě pozbyla zdravotní způsobilost vykonávat dosavadní službu pro obecné onemocnění. Z téhož rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím podle žalobkyně plyne, že pozbyla způsobilost k výkonu konkrétního systematizovaného služebního místa. Žalobkyně podotkla, že až následnou úvahou dospěli služební funkcionáři k závěru, že jelikož je služební místo žalobkyně zařazeno do I. kategorie prací, vylučuje tato skutečnost možnost vykonávat službu v přísnější kategorii a na jakémkoli místě. Tento závěr byl podle žalobkyně učiněn bez podkladů ve spisové dokumentaci a v rozporu s řádným postupem v řízení. Žalobkyně poukázala na zásadu legitimního očekávání vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu a konstatovala, že žalovaný vědom si své vadné právní praxe (odporující judikatuře) ve věci rozhodl v rozporu se zákonem a podklady ve spisové dokumentaci.
11. Podle žalobkyně porušil žalovaný zásadu materiální pravdy upravenou v § 3 správního řádu, neboť ve svém rozhodnutí bez dalšího uzavřel, že žalobkyně pozbyla dlouhodobě způsobilost k výkonu práce na jakémkoli služebním místě, ačkoli lékařský posudek se vztahuje toliko na konkrétní služební místo. Žalobkyně zdůraznila, že takové závěry nelze opřít ani o volné hodnocení důkazů, neboť ze spisu a z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že závěry žalovaného nejsou přiměřené k provedenému dokazování a vyznačují se libovůlí žalovaného, který dovodil skutečnosti, jež nebyly prokázány. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 2/2012 a rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 15 A 78/2015. Žalobkyně uzavřela, že rozhodnutí obou služebních funkcionářů se co do hodnocení jednotlivých důkazů vyznačují značnou dávkou libovůle, odporují zásadě materiální pravdy a zasahují do práva na spravedlivý proces. Podle žalobkyně popsany postup služebních funkcionářů porušuje ustanovení o řízení před správním orgánem a zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ke které je soud povinen přihlédnout i bez návrhu účastníka řízení. Žalobkyně dodala, že žalovanému nepřisluší hodnotit její další postup po vydání rozhodnutí ředitele finančního úřadu ze dne 1. 10. 2020 o skončení služebního poměru, ve kterém ostatně služební funkcionář konkludentně uznal nesprávnost svého předchozího rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

14. Před vypořádáním jednotlivých námitek soud připomíná, že o žalobě v projednávané věci již jednou rozhodl. Rozsudkem ze dne 20. 7. 2020, č. j. 15 Ad 6/2019-70, soud zrušil rozhodnutí obou služebních funkcionářů s odůvodněním, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu, neboť lékařský posudek ze dne 12. 9. 2018 ani ve spojení s jeho doplněním ze dne 24. 9. 2018 není úplný ani přesvědčivý a nepředstavuje dostatečný podklad pro závěr, že žalobkyně přestala splňovat předpoklad zdravotní způsobilosti potřebné k výkonu služby podle § 25 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 34 odst. 1 zákona o státní službě a tento předpoklad by nesplňovala na žádném služebním místě. Nejvyšší správní soud však předmětný rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. V rozsudku ze dne 16. 11. 2022, č. j. 4 Ads 254/2020-91, Nejvyšší správní soud vyslovil, že vadu řízení, pro kterou zdejší soud zrušil rozhodnutí obou služebních funkcionářů, žalobkyně v průběhu řízení o žalobě nenamítala, tudíž soud v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí mimo rámec uplatněných žalobních bodů. Jádrem argumentace žalobkyně spočívalo podle Nejvyššího správního soudu v nesouhlasu se způsobem, jak (podle kterých ustanovení zákona o státní službě) byl ukončen její služební poměr. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že žalobkyně v žalobě i v jejím doplnění poukazovala výlučně na nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobenou nesprávným právním posouzením věci, nikoli na vady řízení způsobené nesprávně zjištěným skutkovým stavem. Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu uložil, aby napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu řádně uplatněných žalobních bodů. Tímto právním názorem je zdejší soud v projednávané věci podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán. Směrem k žalobkyni soud poznamenává, že mu nepřisluší polemizovat se závěry Nejvyššího správního soudu, které jsou pro něj v projednávané věci závazné. S uvedenými závěry se navíc zdejší soud ztotožňuje.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Nejprve se soud zaměřil na námítky, které žalobkyně nově uplatnila až po vydání citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2022, č. j. 4 Ads 254/2020-91. V této souvislosti zdejší soud připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které „*rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.*“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobkyni doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 22. 3. 2019, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno do vlastních rukou dne 22. 1. 2019. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm námítkám, které žalobkyně nově vznesla ve svém podání ze dne 12. 12. 2022, neboť tak učinila až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Soud proto nepřihlížel k nově uplatněnému žalobnímu bodu (námitce), že z rozhodnutí ředitele finančního úřadu ze dne 5. 11. 2018 ve spojení s napadeným rozhodnutím plyne, že žalobkyně pozbyla způsobilost k výkonu konkrétního systematizovaného služebního místa, a že až následnou úvahou služební funkcionáři bez podkladů ve spisové dokumentaci a v rozporu s řádným postupem v řízení dospěli k závěru, že jelikož je služební místo žalobkyně zařazeno do I. kategorie prací, vylučuje tato skutečnost možnost vykonávat službu v přísnější kategorii a na jakémkoli místě. Stejně tak soud nepřihlížel k námitce upozorňující na zásadu legitimního očekávání a k námitce, že žalovaný ve věci rozhodl v rozporu s podklady ve spisové dokumentaci. Soud nepřihlížel ani k žalobnímu bodu (námitce), že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy upravenou v § 3 správního řádu, neboť ve svém rozhodnutí bez dalšího uzavřel, že žalobkyně pozbyla dlouhodobě způsobilost k výkonu práce na jakémkoli služebním místě, ačkoli lékařský posudek se vztahuje toliko na konkrétní služební místo, a že takové závěry nelze opřít ani o volné hodnocení důkazů, neboť ze spisu a z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že závěry žalovaného nejsou přiměřené k provedenímu dokazování a vyznačují se libovůlí žalovaného, který dovodil skutečnosti, jež nebyly prokázány. Dále soud nepřihlížel ani k žalobnímu bodu (námitce), že rozhodnutí obou služebních funkcionářů se co do hodnocení jednotlivých důkazů vyznačují značnou dávkou libovůle a zasahují do práva na spravedlivý proces. Všechny tyto žalobní body (námitky) byly poprvé uplatněny až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body, proto se jimi soud nezabýval.
18. K opožděně uplatněnému tvrzení žalobkyně, že postup služebních funkcionářů porušuje ustanovení o řízení před správní orgánem a zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ke které je soud povinen přihlídnout i bez návrhu účastníka řízení, soud poznamenává, že bez návrhu musí soud přihlížet pouze k těm vadám, které brání přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Žádné takové vady řízení či nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí však soud nezjistil, a proto konstatuje, že se omezil toliko na přezkum napadeného rozhodnutí v mezích včas uplatněných žalobních bodů.
19. Ze včasných žalobních bodů se soud nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nevypořádal s její námitkou, že institut postavení mimo výkon služby z organizačních důvodů je upraven v § 62 zákona o státní službě, nikoli v § 61 odst. 2 písm. a) téhož zákona, jak tvrdil ředitel finančního úřadu, s námitkou, že ředitel finančního úřadu obešel zákonný postup podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě s argumentem, že žalobkyni nebylo možno převést na jiné služební místo, a s námitkou nesprávného hodnocení listinného důkazu označeného jako doplnění lékařského posudku ze dne 24. 9. 2018. Tvrzenou nepřezkoumatelnost však soud neshledal. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvážil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru zdejšího soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost rozhodnutí skutečně nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.

20. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí citoval § 62 odst. 1 zákona o státní službě upravující zařazení mimo výkon služby, čímž přisvědčil námitce žalobkyně, že předmětný institut je upraven právě v tomto ustanovení. Podrobnější reakce na odvolací námitku upozorňující na chybný odkaz ředitele finančního úřadu na zákonné ustanovení upravující zařazení mimo výkon služby nebyla podle názoru soudu nezbytná. Podstatné bylo především to, že žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí vysvětlil, proč podle jeho názoru nebylo namíste žalobkyni zařadit mimo výkon služby z organizačních důvodů. Tím žalovaný jednoznačně reagoval na námitku, že měl ředitel finančního úřadu postupovat podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě. V tomto ohledu pokládá soud odůvodnění napadeného rozhodnutí za naprosto dostačující. Doplnění lékařského posudku ze dne 24. 9. 2018 žalovaný hodnotil na stranách 5 a 6 svého rozhodnutí, kde uvedl, že z tohoto dokumentu vyplývá stejný závěr jako z původního posudku, tj. že žalobkyně pozbyla dlouhodobou zdravotní způsobilost k výkonu služby. Tento závěr implicitně zahrnuje i vypořádání odvolací námitky upozorňující na nesprávné hodnocení doplnění lékařského posudku, neboť žalovaný se zjevně plně ztotožnil s postojem i postupem ředitele finančního úřadu. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Žalobkyně spíše než s rozsahem odůvodnění rozhodnutí žalovaného nesouhlasí s jeho jednotlivými závěry a procesními kroky, což však již není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti, která bude posuzována v další části tohoto rozsudku.
21. Poté se soud zaměřil na námitky nesprávného právního posouzení věci. Vycházel přitom ze skutkového stavu zjištěného ve správním řízení, neboť žalobkyně žádné včasné námitky proti skutkovým zjištěním služebních funkcionářů neuplatnila. Ze správního spisu soud zjistil, že podle lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k výkonu služby ze dne 12. 9. 2018 žalobkyně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu služby z důvodu obecného onemocnění; v posudku je uveden druh a režim výkonu služby (rizika ohrožení zdraví): práce s PC, administrativa. Z doplnění posudku ze dne 24. 9. 2018 vyplynulo, že žalobkyně pozbyla ze zdravotních důvodů dlouhodobě způsobilost k výkonu služebního místa, tento stav trvá déle než jeden rok a lze předpokládat, že bude trvat i nadále.
22. Podle § 61 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě platí, že „[s]tátní zaměstnanec se převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě ze zdravotních důvodů.“ Z odstavce 2 písm. a) téhož ustanovení vyplývá, že „[p]odle odstavce 1 písm. a) se převede státní zaměstnanec na služební místo, na kterém je služba pro něj vhodná, jestliže pozbyl vzhledem ke svému zdravotnímu stavu na základě lékařského posudku vydaného poskytovatelem pracovnělékařských služeb nebo rozhodnutí orgánu státní zdravotní správy dlouhodobě způsobilost vykonávat dosavadní službu nebo ji nesmí konat pro služební úraz, onemocnění nemocí z povolání nebo ohrožení touto nemocí.“ Podle odstavce 3 téhož ustanovení platí, že „[d]louhodobé pozbytí způsobilosti vykonávat dosavadní službu podle odstavce 2 písm. a) spočívá ve zdravotním stavu, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

schopnosti státního zaměstnance významné pro jeho schopnost vykonávat službu, pokud tento zdravotní stav trvá déle než 1 rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než 1 rok.“

23. *Z § 62 odst. 1 zákona o státní službě plyne, že „[n]emůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až g) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.“*
24. *Podle § 72 odst. 1 zákona o státní službě platí, že „[s]lužební orgán rozhodne o skončení služebního poměru, ... c) nesplňuje-li státní zaměstnanec bez zavinění služebního úřadu jiný předpoklad potřebný k výkonu služby, nebo d) uplynula-li marně doba, po kterou byl státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů.“ Z § 34 odst. 1 zákona o státní službě přitom vyplývá, že „[p]ředpoklady uvedené v § 25 odst. 1 musí státní zaměstnanec splňovat po celou dobu výkonu služby; služebnímu úřadu je povinen bez zbytečného odkladu oznámit, že tyto předpoklady přestal splňovat.“ Jedním z těchto předpokladů je potřebná zdravotní způsobilost [srov. § 25 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě].*
25. *Výkladem těchto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2022, č. j. 6 Ads 277/2020-56, publ. pod č. 4332/2022 Sb. NSS, ve kterém vyslovil, že „[z]tráta zdravotní způsobilosti nemusí být vždy takového rázu, aby bylo nezbytné hned, bez dalšího ukončit služební poměr, proto zákon upravuje institut převedení na jiné služební místo. ... Není-li možné realizovat převedení na jiné služební místo, zakotvuje zákon institut zařazení mimo výkon služby. Jde o dočasný instrument personální politiky, jehož smyslem má být ochrana státního zaměstnance před předčasným propuštěním ze služebního poměru, přičemž po dobu zařazení mimo výkon služby má státní zaměstnanec garantované určité finanční nároky. V obecné rovině je představitelné, že při prohlídce vyjde najevo, že státní zaměstnanec pozbyl zdravotní způsobilost vykonávat dosavadní službu (na dosavadním služebním místě), ale mohou vyjít najevo také skutečnosti odůvodňující závěr, že státní zaměstnanec pozbyl zdravotní způsobilost pro výkon služby obecně, tedy že pozbyl zdravotní způsobilost jako tzv. jiný předpoklad pro výkon státní služby, a není proto zdravotně způsobilý vykonávat jakoukoli státní službu. Z posudku však musí být takový závěr jednoznačně seznatelný. Musí tedy být jednoznačně seznatelné, zda pozbytí zdravotní způsobilosti se vztahuje k výkonu dosavadní služby na stávajícím služebním místě, nebo zda se vztahuje k výkonu služby obecně. ... Situaci, kdy státní zaměstnanec pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost (pouze) pro výkon dosavadní služby, je třeba odlišit od situace, kdy státní zaměstnanec pozbyl zdravotní způsobilost pro výkon státní služby obecně, tedy že pozbyl zdravotní způsobilost vykonávat státní službu na jakémkoli služebním místě. V druhém uvedeném případě by bylo na místě rozhodnutí služebního orgánu o skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě bez předchozího zařazení mimo službu. V případě, kdy státní zaměstnanec pozbyl zdravotní způsobilost vykonávat státní službu na jakémkoli služebním místě, bez zavinění služebního úřadu přestal splňovat jiný předpoklad potřebný k výkonu služby vyžadovaný dle § 25 odst. 1 ve spojení s § 34 odst. 1 zákona o státní službě po celou dobu trvání služebního vztahu. Zařazení mimo službu v takovém případě nemůže splnit sledovaný účel, protože jiné vhodné místo s ohledem na pozbytí jednoho z předpokladů pro výkon státní služby neexistuje. Důvody ani nespočívají v organizačních důvodech, jak předpokládá § 62 zákona o státní službě, nýbrž v subjektivních důvodech na straně státního zaměstnance. Nejvyšší správní soud však znovu zdůrazňuje, že z posudku musí jednoznačně vyplynout, zda závěr o zdravotní způsobilosti se*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

týká zdravotní způsobilosti vykonávat dosavadní službu, nebo zdravotní způsobilosti pro výkon služby obecně. Skutkový závěr o pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby obecně služební úřad nesmí fabulovat, nýbrž musí být posudkem zřetelně podložen.“ S citovanými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a pokládá je za relevantní i pro projednávanou věc. Soud nepřehlédl, že předmětný rozsudek byl vydán až po skončení správního řízení v projednávané věci, nicméně nejedná se o změnu judikatury, nýbrž o zcela logický výklad příslušných ustanovení zákona, a proto nic nebrání tomu, aby soud v projednávané věci ze závěrů tohoto judikátu vycházel.

26. Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že je třeba odlišovat předpoklad zdravotní způsobilosti pro výkon státní služby (obecně) a předpoklad zdravotní způsobilosti pro výkon dosavadní služby (na určitém služebním místě), nicméně s dalšími závěry, které žalobkyně dovodila z předmětného judikátu, se soud neztotožnil. Žalobkyně se mylí, pokud se domnívá, že jediným možným postupem v případě, kdy pozbyla zdravotní způsobilost podle § 61 odst. 3 zákona o státní službě, bylo převedení na jiné vhodné a volné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě s případným dalším postupem podle § 62 a § 72 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Zdejší soud naopak ve shodě s Nejvyšším správním soudem zastává názor, že pokud státní zaměstnanec pozbyl zdravotní způsobilost vykonávat státní službu na jakémkoli služebním místě, aniž by se jednalo o služební úraz, onemocnění nemocí z povolání nebo ohrožení touto nemocí, platí, že bez zavinění služebního úřadu přestal splňovat jiný předpoklad potřebný k výkonu služby a je namísto rozhodnout o skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě. Není-li totiž státní zaměstnanec způsobilý k výkonu služby na jakémkoli služebním místě, zařazení mimo službu v takovém případě nemůže splnit sledovaný účel, protože jiné vhodné místo s ohledem na pozbytí jednoho z předpokladů pro výkon státní služby neexistuje. To platí tím spíše v případě, kdy má nedostatek zdravotní způsobilosti trvat déle než šest měsíců, což je maximální doba předvídaná v § 62 odst. 1 zákona o státní službě.
27. Žalobkyní dovozovaná povinnost služebního funkcionáře převést zaměstnance na jiné služební místo pro případ dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti tedy podle názoru soudu neplatí vždy, neboť za shora uvedených podmínek může být ztráta zdravotní způsobilosti důvodem pro skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, když zdravotní způsobilost je mimo jakoukoli pochybnost jedním z předpokladů potřebných pro výkon služby. Soud dodává, že žalobkyní zmiňovaný komentář prof. JUDr. Miroslava Běliny, CSc., k § 61 zákona o státní službě (Pichrt, J., Bělina, M., a kol. *Zákon o státní službě. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, v ASPI dostupný podle právního stavu k 1. 4. 2020) shora citovaným závěrům neodporuje.
28. Lze tedy shrnout, že samotná skutečnost, že v případě žalobkyně byly naplněny podmínky § 61 odst. 3 zákona o státní službě, neboť její zhoršený zdravotní stav popsany v lékařském posudku trval déle než jeden rok, podle názoru soudu ještě automaticky neznamená, že jediným možným postupem bylo její převedení na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) zákona o státní službě, případně její zařazení mimo výkon služby v souladu s § 62 téhož zákona. Stežejní žalobní námitka nesprávného právního posouzení věci tudíž není důvodná.
29. Soud zároveň nepřehlédl, že žalobkyně považovala svůj případ za srovnatelný s případem řešeným v již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 277/2020-56. Zdejší soud však zjistil zásadní odlišnosti, pro které nemohl názoru žalobkyně přisvědčit. První klíčový rozdíl spočívá v tom, že žalobkyně v projednávané věci včas neuplatnila Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádnou námitku zpochybňující skutková zjištění služebních funkcionářů, zatímco ve věci řešené Nejvyšším správním soudem byla v žalobě namítána chybná skutková zjištění a skutečnost, že závěr o neschopnosti výkonu služby na jakémkoli služebním místě nemá oporu v provedeném dokazování. Žádné takové námitky žalobkyně v projednávané věci neuplatnila, a proto soud nemohl napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 254/2020-91).

30. Další významný rozdíl mezi projednávanou věcí a případem řešeným Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 6 Ads 277/2020-56 shledal zdejší soud ve vymezení druhu a režimu výkonu služby, kde Nejvyšší správní soud uvedl: „*práce s PC (administrativní a odborná činnost), jednosměnný režim, kontrolní činnost, občasné práce v terénu, komunikace s daňovými subjekty*“. Nejvyšší správní soud současně upozornil na to, že „... *posouzení žalobkyniny způsobilosti bylo provedeno ve vztahu k vymezení jejího dosavadního služebního zařazení jako celku a nelze z něj následně dovozovat, že žalobkyně pozbyla zdravotní způsobilost jak ke všem uvedeným činnostem charakterizujícím druh a režim výkonu služby, tak i ke každé jednotlivé činnosti zvlášť. Není přitom bez dalšího rozhodné, že všechna systemizovaná místa v rámci Finanční správy České republiky jsou zařazena do I. kategorie ve smyslu § 3 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 432/2003 Sb., neboť kombinace činností na různých služebních místech, případně rozsahu, v jakém jsou tyto činnosti na různých služebních místech vykonávány, nutně nemusí být totožná, byť jde o služební místa v téže pracovní kategorii. Není tedy jednoznačné, zda by závěr o zdravotní způsobilosti byl jiný, kdyby v popisu druhu a režimu služby chyběla např. občasné práce v terénu. Tuto nedostatečnost nezhojilo ani rozhodnutí o přezkoumání lékařského posudku ze dne 15. 11. 2017.*“ V projednávané věci však nastala odlišná situace, neboť u žalobkyně bylo v lékařském posudku (resp. v žádosti o posouzení zdravotní způsobilosti k výkonu služby) uvedeno pouze „*práce s PC, administrativa*“, nikoli např. občasné práce v terénu. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí konstatoval, že Finanční správa České republiky nedisponuje žádnými systemizovanými služebními místy s menšími nároky na zdravotní způsobilost, než bylo služební místo žalobkyně. Tento závěr žalovaného žalobkyně v žalobě nezpochybnila, proto soudu nepřísluší jej blíže přezkoumávat. Soud proto uzavírá, že s ohledem na rozdílné vymezení druhu a režimu výkonu služby, navazující argumentaci v napadeném rozhodnutí a absenci relevantních žalobních námitek nemohl být výsledek řízení v projednávané věci pro žalobkyni stejně příznivý jako pro žalobkyni v řízení vedeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Ads 277/2020.
31. K námitce žalobkyně, že žalovaný měl v napadeném rozhodnutí posoudit soulad metodického pokynu a závěru č. 16 se zákonem o státní službě, soud poznamenává, že ani závěr č. 16, jak byl prezentován v napadeném rozhodnutí, ani metodický pokyn, jak jej citovala žalobkyně v žalobě, nejsou v rozporu se zákonem o státní službě, resp. s jeho výše popsáním výkladem, neboť nevylučují možnost skončení služebního poměru § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti. Za dané situace soud nesdílí názor žalobkyně o povinnosti žalovaného posoudit soulad těchto interních předpisů se zákonem.
32. Tvrdí-li žalobkyně, že žalovaný předmětný metodický pokyn záměrně a účelově opomenul, a postupoval tak v rozporu se sjednocenou správní praxí, soud zdůrazňuje, že žalobkyně neupřesnila, v čem konkrétně měla ona sjednocená správní praxe spočívat, a své tvrzení o rozporu postupu žalovaného se správní praxí nijak nedoložila. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které pokud účastník řízení namítl rozpor rozhodnutí správního orgánu s ustálenou rozhodovací praxí,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bylo na něm, aby doložil, že správní orgány v rozhodné době v typově srovnatelných věcech rozhodovaly odlišným způsobem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 4 Ads 118/2013-33, nebo ze dne 22. 12. 2020, č. j. 8 Azs 191/2020-51). Soud zároveň neshledal, že by se služební funkcionáři vůči žalobkyni dopustili jakékoli diskriminace, ostatně ani sama žalobkyně neupřesnila, v čem měla tato diskriminace spočívat.

33. Pro úplnost soud dodává, že se nezabýval argumentací účastníků řízení týkající se rozhodnutí ředitele finančního úřadu ze dne 1. 10. 2020 o skončení služebního poměru žalobkyně, které bylo vydáno na základě zrušeného rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 7. 2020, č. j. 15 Ad 6/2019-70, neboť podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Zmíněné rozhodnutí ředitele finančního úřadu ze dne 1. 10. 2020 bylo vydáno více než jeden a půl roku po napadeném rozhodnutí, a proto je pro projednávanou věc zcela irrelevantní.
34. K polemice účastníků řízení stran možné aplikace závěrů judikatury týkající se služebních poměrů příslušníků bezpečnostních sborů soud podotýká, že při výkladu zákona o státní službě lze – jak naznačil Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku č. j. 6 Ads 277/2020-56 – hledat inspiraci v právní úpravě služebních poměrů příslušníků bezpečnostních sborů, tudíž nepochybně lze obdobně pracovat i s příslušnou judikaturou. Blíže nekonkretizované tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí soudů nižšího stupně nelze považovat za judikáty vedoucí ke sjednocovací konstantní praxi soudů rozhodujících ve správním soudnictví, bylo toliko reakcí na vyjádření žalovaného k žalobě a vzhledem k tomu, že žalobkyně neupřesnila, jaký má toto tvrzení vztah k napadenému rozhodnutí nebo k jemu předcházejícímu řízení, se jím soud blíže nezabýval.
35. Lze tedy uzavřít, že služebními orgány zjištěný skutkový stav umožňoval skončení služebního poměru žalobkyně podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, a proto soud nepřisvědčil názoru žalobkyně, že řízení o skončení služebního poměru mělo být zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu.
36. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobkyní navržené dokazování správním spisem žalovaného, neboť správním spisem se ve správním soudnictví dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Žalobkyně dále navrhla dokazování metodickým pokynem včetně přílohy č. 9, aniž by však uvedla, jaké skutečnosti by tento důkaz měl prokázat. Za situace, kdy se včasné žalobní námitky vztahovaly výhradně k přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a k právnímu posouzení věci, vyhodnotil soud tento důkazní návrh jako nadbytečný a spokojil se s citací jednotlivých (podle žalobkyně podstatných) ustanovení metodického pokynu obsaženou v žalobě.
38. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 7. 2020, č. j. 15 Ad 6/2019-70, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 větou první téhož zákona. Žalobkyně neměla ve věci konečný úspěch, který je pro rozhodnutí o nákladech řízení podstatný, a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. února 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.